

Jeesuse viimane hoiatus: mis juhtub nendega, kes metsalise märgi tagasi lükkavad

H. H. Benitez

<https://www.youtube.com/watch?v=91p5hY7Z4xA>

Mis siis, kui kõik, mida teile apokalüpsisest on õpetatud, on ainult pool tõde? Mina olen Jayje Benitez, ajakirjanik ja teadlane ning olen üle 50 aasta reisinud enam kui 100 riigis vastuseid otsides – vastuseid, mida ametlik ajalugu keeldub meile andmast. Olen kirjutanud 60 raamatut, uurinud inimkonna saladuste iga nurka, UFO-dest kadunud käsikirjadeni. Ja uskuge mind, ma olen sõna otseses mõttes, sõna otseses mõttes näinud asju, mis trotsiksid igasugust inimlikku mõistust, aga mitte miski, absoluutselt mitte miski ei valmistanud mind ette selleks, mida ma Jeesuse viimaste sõnade kohta avastasin – see hoiatus, mida kõik teavad, aga mitte keegi, mitte keegi pole kunagi täielikult mõistnud. Ma hoiatan teid ette. See, mida ma järgmistel lehekülgedel avaldan, muudab täielikult teie arusaama Ilmutusraamatust. Ja viimane ilmutus, noh, viimane ilmutus on nii erakordne, et vähesed julgevad sellele vastu astuda. Lubage mul rääkida teile, mis juhtus 2003. aastal Patmose mägedes Kreekas. Ma olin seal, uurides koobast, kus Johannes kirjutas Ilmutuse: "Teate, see kitsas, niiske koobas, kus vana apostel nägi neid kohutavaid nägemusi, mis on inimkonda 2000 aastat piinanud. Oli oktoober ja külm oli konte jahutav. Olin üksi, täiesti üksi, diktofoni ja märkmetega. Hooldaja, valge

habemega õigeusu munk nimega isa Nikos, lubas mul pärast sulgemist jääda. "Siin peaks midagi tundma," ütles ta oma katkendlikus inglise keeles. "Midagi, mida sõnad ei suuda seletada." Ja tal oli õigus. Istusin täpselt sinna, kus Johannes olevat istunud, kui nägemused tulid. Sulgesin silmad ja lasin mul need teile ilmutada. Sel hetkel tundsin, ma ei tea, kuidas seda seletada, tundsin kohalolu, tungivust, justkui oleks aeg ise kokku surutud ja ma saaksin neid päevi puudutada. 95 pKr avasin oma Piibli Ilmutusraamatu 13. peatüki juurest ja lugesin sõnu, mida olin tuhat korda varem lugenud. Ja ta pani kõik väikesed ja suured, rikkad ja vaesed, vabad ja orjad vastu võtma..." märk paremal käel või otsaesisel ja et keegi ei tohi osta ega müüa peale selle, kellel on märk. Aga mida tegelikult tähendab selle märgi tagasilükkamine? Mis täpselt juhtub kellegagi, kes ütleb: "Ei, aastaid, ee, aastaid arvasin, et tean." Arvasin, et see on lihtsalt tagakiusamine, surm, märtrisurm, loo lõpp. Aga on midagi mõõtnatult keerulisemat ja hämmastavamat, mida keegi teile pole rääkinud. Mul on tunnistused inimestelt, kes töötasid Vatikanis, dokumendid, mida pole kunagi avaldatud. Teoloogide tunnistused, kes on pühendanud oma elu iga algse kreekakeelse teksti sõna analüüsimisele. Ja mida ma avastasin, noh, mida ma avastasin, on see, et Johannes ei kirjeldanud lihtsalt tulevast episoodi, vaid paljastas mustri. Mustri, mis on, ee, kordunud kogu inimkonna ajaloos. Musteri, mis on lahti rullumas just praegu, kui te neid ridu loete. 2011. aastal käisin Iisraelis rabi Yitzhak Kadurit intervjuuerimas. Noh, mitte teda isiklikult, ta suri 2006. aastal, vaid tema lähimaid järgreid. Kaduri oli üks 20. sajandi lugupeetumaid vaimulikke, mees, kes väidetavalt

nägi nägemuses Messiat ja jättis oma nime sedelile, mis pidi aasta pärast tema surma avatama. Kui sedel avati, oli seal nimi Jehošua Jeesus. Õigeusu juudi kogukond oli šokeeritud, sõna otseses mõttes šokeeritud. Aga see, mida tema jüngrid mulle ilmutasid, oli veelgi hämmastavam. Üks neist, 70ndates eluaastates mees nimega Šloma, tõmbas mind pärast ametlikku intervjuud kõrvale. Me jalutasime Jeruusalemma Buhhaara kvartali kitsastel tänavatel ja ta ütles midagi, mida ma kunagi ei unusta. Rabi Kaduri nägi enne lõppu seitset märki, seitset märki, mis viitasid viimase hoiatuse lähenemisele. Ja viis neist märkidest on juba täitunud. Viis seitsmest. Mis need märgid on? Ja mis juhtub, kui seitsmes on täitunud? Aga siin on hämmastav asi, mida keegi teile ei räägi. Märgi tagasilükkamine ei ole lihtsalt religioosse mässu akt. See on sõna otseses mõttes kõige olulisem otsus, mida inimene saab kogu oma elus teha. Ja tagajärjed ei ole üldse sellised, nagu teile pühapäevakoolis räägiti. Laske mul olla... Täiesti avameelne. 40 aastat olen kirjutanud UFO-de saladustest, Jeesusest ja tema varjatud sõnumist Trooja hobuses. Olen uurinud paranormaalseid nähtusi, reisinud kohtadesse, kuhu teised ei julgenud. Aga kui ma tõsiselt hakkasin uurima, mis juhtub nendega, kes märgi tagasi lükkavad, tabas mind kõrvulukustav vaikus. Ee, kirikud ei räägi sellest. Teoloogid väldivad seda. Apokalüptilised uurijad jäävad pinnale. Miks? Sest teema on varjatud sellise saladuskattega. 2015. aastal Roomas kohtusin Vatikani Usudoktriini Kongregatsiooni endise liikmega, kes oli varem inkvisitsioon. See mees, nimetagem teda Marcoks, palus ta anonüümsust, paljastas mulle midagi häirivat. "Benitez," ütles ta kohvi kõrvale. Traktorias on

arhiive. Arhiive, mida pole kunagi avaldatud ja kus on dokumenteeritud juhtumeid läbi ajaloo inimestest, kes lükkasid tagasi, ee, lükkasid tagasi selle, mida nad nimetasid süsteemi märgiks. Ja see, mis nendega juhtus, ei olnud see, mida nad ootasid. "Mida sa mõtled?" küsisin ma. Mõned surid märtriteks, jah, aga teised, noh, teised kogesid midagi muud, midagi, mida kirik ei suuda seletada. See vestlus kummitas mind kuid, mida nad kogesid, mida nad nägid ja miks kirik seda saladuses hoiab. Ja siin on esimene ilmutus, esimene seitsmest, mida ma teiega jagan. Kui Johannes kirjutas metsalise märgist, ei kasutanud ta sümboolset keelt. Ta kirjeldas oma aja sõnadega nii keerukat kontrollisüsteemi, et alles nüüd, 21. sajandil, hakkame seda mõistma, süsteemi, mis kontrollib mitte ainult teie majandust, vaid ka teie identiteeti, teie vabadust, teie hinge. Aga on veel midagi, mille ma avastasin 2018. aastal ja mis hoidis mind nädalaid ärkvel, midagi nende kohta, kes märgi hülgavad, midagi, mida keegi, absoluutselt mitte keegi teile ei rääkinud. Ja seda ma avaldan järgmistel lehekülgedel. Kas olete valmis teadma kogu tõde? Sest kui te seda teate, ei saa te enam kunagi maailma samamoodi näha. Lubage mul rääkida teile, mis juhtus 2007. aasta septembris väikeses Alpide linnas Engelbergis Šveitsis. Ma olin seal uurimas... Keskaegsed käsikirjad, mis väidetavalt sisaldasid lõpuaegade ennustusi. Dokumentide hoidjaks oli 84-aastane benediktiini munk, vend Friedrich Mees, kes oli pühendanud 60 aastat oma elust apokalüpsise uurimisele selle algkeeltes – kreeka, heebrea ja aramea keeles. Mäletan seda päeva hästi. Oli hall õhtu, tibutas pehmet vihma. Kloostris lõhnas iidse viiruki ja märja puidu järele. Vend Friedrich võttis mind vastu oma kongis.

Tagasihoidlik tuba kitsa voodi, käsikirjadega kaetud laua ja aknaga, kust avanes vaade lumistele mägedele. Tema sinistes silmades, ee, sinistes silmades, oli selgus, mis tuleb ainult neilt, kes on piilunud tavalise loori taha. "Härra Benitos," ütles ta üllatavalt heas hispaania keeles, "te olete reisinud mööda maailma vastuseid otsides." Aga te pole ikka veel saanud vastust kõige olulisemale küsimusele. "Eks? Mis küsimusele?" küsisin ma. "Mis täpselt toimub?" Minut minuti järel kõhkles see, kes lükkab tagasi. Tal oli õigus. Kõigi minu uurimisaastate jooksul pole keegi mulle detailset ja täpset vastust andnud. Ainult üldised väited, noh, ainult teoloogilisi abstraktsioone. Ee, vend Friedrich avas ühe käsikirjadest, 10. sajandist pärit dokumendi keskaegses ladina keeles. Selle teksti selgitas ja kirjutas munk nimega Joachim Fure, kellele anti ebatavaliselt detailsed nägemused lõpuaegadest. See, mida ta nägi, oli inetu, aga see tuli kirja panna. Lubage mul edasi anda, mida käsikiri ütles. Sest siin on teine ilmutus. Hetkel, kui te märgi tagasi lükkate, lõpeb teie elu, nagu te seda tundsite, koheselt. See ei ole metafoor; see on sõnasõnaline. Johannes kirjutas Ilmutusraamatu 13. peatükis: "Keegi ei saa osta ega müüa ilma märgita. Aga mida see tähendab praktilises, reaalses, käegakatsutavas mõttes? Sõna otseses mõttes leiad end väljaspool globaalset majandussüsteemi. Sa ei saa osta toitu, sa ei saa maksta üüri, sa ei saa ligipääsu tervishoiule, sa ei saa kasutada ühistransporti, sa ei saa töötada – sa oled sisuliselt kummitus omaenda ühiskonnas. Ja see ongi selle süsteemi salakaval, see on tõeliselt kuratlik. See ei tapa sind kiiresti, see purustab sind, pigistab sind aeglaselt, kuni sa murdud. Aga nagu ma sel päeval Engelbergis Friedrichile ütlesin, võib apokalüpsis

olla nii konkreetne, kui see on kaks tuhat aastat vana. Kuidas sai Johannes teada digitaalmajandusest, tehnoloogilisest kontrollist? Munk naeratas kurvalt, sest Johannes ei näinud tulevikku oma inimsilmadega, ta nägi vaimu silmadega ja vaim on ajatu. 2013. aastal kogesin ma järjekordset kinnitust. Olin Pekingis. Hiina uuris sotsiaalse krediidi süsteemi, mille ma rakendasin... sealne režiim. Neile, kes ei tea, see on süsteem, mis jälgib iga teie elu aspekti. Mida te ostate, kuhu te lähete? Kellega te räägite, mida te internetis kirjutate? Teie skoor määrab teie juurdepääsu teenustele, lennupiletitele, laste koolidele ja pangalaenudele. Ma kohtasin naist, nimetagem teda Liniks, aktivisti, keda karistati valitsuse kritiseerimise eest. Tema sotsiaalne skoor oli nii madal, et ta ei saanud rongipileteid osta ega hotelli broneerida. Tema lapsi ei võetud vastu parimatesse koolidesse. "Mind nagu poleks olemas," ütles ta pisarsilmil. „Ma olen siin, aga justkui mind poleks olemaski. Ma olen süsteemile nähtamatu. Kokkusattumus? Aastaid arvasin nii. Aga siin on muster. Näed? Muster, mida John nägi 2000 aastat tagasi. Täieliku kontrolli süsteem, kus sinu kuulekus määrab sinu ellujäämise. Aga on ka midagi muud, mille vend Friedrich mulle Šveitsis ilmutas ja mis mind külmavärinate saatel läbi käis. Benitez. Märgist keeldumine mitte ainult ei välista sind majanduslikult, vaid teeb sinust ka sihtmärgi, saagi. Kolmas ilmutus on see: kui sa märgi tagasi lükkad, siis süsteem ei välista sind mitte ainult passiivselt, vaid jahib sind aktiivselt. Ja see ongi süsteemi kuratlik geenius: see kasutab tehnoloogiat ja inimesi. Ilmutuse 13. peatükk räägib metsalisest, kes teeb selle nii, et kõik võtavad märgi vastu. Aga Matteuse 24:10 lisab jahmatava detaili. Ja siis paljud

solvuvad ning reedavad ja vihkavad üksteist. Lubage mul selgitada, kuidas see toimib. Maailmas, kus kõigil on märk, tuvastatakse igaüks, kellel seda pole, koheselt. Kujutage ette iga avalikku ruumi, mis on varustatud...“ skannerid, näotuvastuskaamerad ja biomeetrilised andurid. Niipea kui sisenete jälgitavasse kohta – mis on peaaegu kõikjal –, tunneb süsteem kohe ära, et teil pole märki ja annab teist teada. Kuid asi pole ainult tehnoloogias, vaid ka inimestes. Naabrid annavad teist teada, sest nad maksavad vastupanuvõitlejate ülesandmise eest rahalisi boonuseid, paremaid toiduportsjone ja sotsiaalmeedia staatuse tõusu. Ühiskond on kohandatud nägema teid mitte usu märtrina, vaid ohtliku kurjategijana, kes väärrib karistust. 2016. aastal intervjuueerisin Saksamaal 92-aastast Gretat, natsirežiimi üleelanut. Ta rääkis mulle, kuidas tema õde oli ta 1943. aastal juudi perekonna varjamise eest Gestapole üles andnud. "Kõige hullem," ütles ta väriseval häälel, "ei olnud see, et mind arreteeriti, vaid see, et ma nägin oma õde naeratamas, kui nad mind ära viisid. Ta uskus siiralt, et teeb õiget asja. Süsteem oli teda veennud, et mina olen vaenlane. Kas näete mustrit? Näete, kuidas ajalugu kordub." Ja siin on veel midagi, millest vähesed inimesed aru saavad. Enne massiliste vahistamiste ja hukkamiste algust peab süsteem elanikkonda psühholoogiliselt ette valmistama. Keel muutub. Vastupanuvõitlejad ei ole enam inimesed, vaid ohud, elemendid, probleemid, mida tuleb lahendada. Ühiskonda õpetatakse nägema neid mitte kui inimesi veendumustega, vaid kui takistusi ühisele hüvele. Mul on teavet inimestelt, kes töötasid valitsuspropaganda struktuurides erinevates riikides. Nad selgitasid, kuidas

sellist narratiivi üles ehitatakse. Esmalt dehumaniseerida, seejärel kriminaliseerida, lõpuks elimineerida. Ja elanikkond aplodeerib, arvates, et nad kaitsevad ennast. Aga on veel midagi, mille avastasin 2017. aastal Jordaaniale reisides. Olin Petras, Jordaania, 2017. aasta märtsis. Läksin sinna, sest mõned teadlased usuvad, et Petra on üks kohtadest, kus usklikud leiavad varjupaika suure viletsuse ajal. See on kaljusse raiutud linn, mis on peidetud mägedesse ja kuhu pääseb vaid kitsa kuristiku kaudu. Kõndides mööda iidseid tänavaid, mille nabatealased olid enam kui 2000 aastat tagasi raiunud, mõtlesin Jeesuse sõnadele Matteuse 24. peatükist: „Siis need, kes on Juudamaal, põgenegu mägedesse.“ Seal kohtasin Iisraeli arheoloogi nimega Aabraham, umbes 60-aastast meest, kellel oli hall habe ja silmad, mis justkui nägid läbi aja. Istusime jahedas koopas, varjus kõrvetava kõrbepäikese eest, ja ta rääkis mulle midagi erakordset. „Beniidid,“ ütles ta magusat teed rüübates, „kristlased ei mõista apokalüpsise juures midagi. See pole lihtsalt õudusraamat, vaid ka juhiste raamat. Johannes ei kirjeldanud lihtsalt, mis juhtub, vaid andis ka täpsed juhised ellujäämiseks. „Mida sa mõtled?“ küsisin mina. „Kui Jeesus ütleb: „Põgenege mägedesse“, annab ta sõjalise käsu, evakuatsiooniplaani.“ Ja on olemas konkreetsed kohad, ee, konkreetsed kohad, mis on ette valmistatud. Neljas ilmutus on see: mitte kõiki, kes märgi tagasi lükkavad, ei arreteerita ega hukata kohe. Mõned põgenevad, mõned peidavad end ja mõned jäävad kuudeks, võib-olla isegi aastateks eraldatud paikadesse ja nende jaoks muutub elu täiesti teistsuguseks. Lubage mul rääkida teile, mida ma nende paikade kohta teada sain. 2014. aastal käisin Armeenia mägedes, esimese

sajandi Tatefi kloostri. Sinna jõudmiseks peate sõitma maailma pikima köisraudteega. See läbib sügavat kanjonit. Kohta on maismaad mööda praktiliselt ligipääsmatu. Mungad... näitas mulle ümbritsevates mägedes looduslikke koopaid. Tohutuid koopaid, mis võisid varjuda sadu inimesi. Sajandeid, selgitas abt, mees nimega isa Ovas, olid need koopad pelgupaigaks. Kui tulid sissetungid, kui algasid tagakiusamised, põgenesid inimesed siia ja see koht hoidis neid. Kokkusattumus? Ei, ma ei usu. Maailmas on liiga palju sarnaseid kohti, liiga palju looduslikke pelgupaiku, justkui spetsiaalselt selleks otstarbeks loodud. Aga siin on see, mis on ebatavaline ja mida vähesed mõistavad. Kui märgistussüsteem muutub kohustuslikuks ja tagakiusamised algavad, tekib kaos ja müra. Ükskõik kui keerukas süsteem ka poleks, ei suuda see kõiki korraga tabada. Mõned näevad lähenevat tormi ja põgenevad enne vahistamiste algust. Jeesus käsib seda konkreetselt Matteuse 24. peatükis: "Kes on katusel, ärgu tulgu alla midagi võtma, ärgu olgu majast väljas." „Ja kes on väljal, ärgu mingu tagasi oma kuue järele.“ Ärge peatuge, ärge kahetsege, ärge mõelge, vaid jookse. Ja mõned kuuletuvad, taandudes kõnnumaale, mägedesse, koobastesse, kaugetesse piirkondadesse, kus süsteemi haare on nõrgem. Ja nendes pelgupaikades tekivad usklike kogukonnad, kes hülgevad märgid, põgenevad linnadest, elavad võrgust väljas. See on leina maa-alune kirik. 2019. aastal reisisin Colombiasse, Amazonase džunglisse, et uurida hõimukogukondi, mis on tänapäeva maailmast täiesti isoleeritud. Kohtasin misjonäri nimega Isa Miguel, kes oli seal teeninud 30 aastat. Ta näitas, kuidas need kogukonnad elavad ilma elektrita, ilma tehnoloogiata, ilma

igasuguse ühenduseta globaalse majandusega. „Benitez,“ ütles ta ühel õhtul metsahäälte saatel, „kui maailm homme kokku kukuks, ei paneks need inimesed seda isegi tähele. Nad elavad nii, nagu nad on elanud tuhat aastat, ja nad on õnnelikud, vabad. Näete kontrasti, näete irooniat. Hüperühendusega maailmas, kus kõik sõltuvad ellujäämiseks süsteemist, on ikkagi kohti ja inimesi, kes elavad väljaspool seda. Ja kui saabub viletsus, saavad need kohad pelgupaikadeks. Aga siin on viies ilmutus ja see pole tavaline. Mõnele neist põgenikest pakutakse üleloomulikku varustust. Ja ma ei räägi piltlikult. Ma räägin sõnasõnalistest, käegakatsutavatest imedest, nagu Vanas Testamendis. Lubage mul selgitada. Pidage meeles Eelija lugu, kui kuninganna Jebel teda jahtis, et ta tappa, käskis Jumal tal peituda Harati oja äärde. Ja sinna, sellesse eraldatud paika, saatis Jumal rongad, linnud, kes tõid talle kaks korda päevas leiba ja liha. Triking 17 kirjeldab seda. Ja rongad tõid talle hommikul leiba ja liha ning õhtul leiba ja liha. Ojast ta jõi. Linnud tõid toitu kaks korda päevas, iga päev, see pole loomulik, see on ime. Ja Jumal toitis Iisraeli kõrbes 40 aastat taevase mannaga. Ta suudab ülejäänud viletsuse üle elada. Mul on ka tunnistus, tunnistus misjonäridelt, kes on näinud üleloomulikku abi äärmuslikes olukordades. 2012. aastal kohtasin Ugandas pastorit nimega Joseph. Ta rääkis mulle, kuidas tema kogudus kodusõja ajal ellu jäi. „Meil polnud toitu,“ ütles ta. „Vett polnud, me palvetasime ja järgmisel päeval ilmus kohale veoauto varude täis. Keegi ei teadnud, kust see tuli. Juht ütles, et kuulis häält, mis käskis tal meie külla minna. Ta ei teadnud, miks, aga ta läks ja päästis meid. Kokkusattumus? Ei, ma ei usu enam kokkusattumustesse.

Neile, kes viletsuse ajal peidavad end, on iga päev võitlus, mitte ainult füüsiline, vaid ka vaimne ja emotsionaalne. Nälg, külm, pidev hirm avastamise ees, kiusatus järele anda, välja tulla, võtta märk, et lihtsalt kannatusi peatada. Aga nad peavad vastu, sest nad teavad: alternatiiv on igavene häving. Kuid mitte kõik ei peida end. Mõned usklikud saavad teistsuguse kutsumuse ja see viib kuuenda ilmutuseni, mille enamik kristlasi Ilmutusraamatus täiesti valesti mõistab. 2018. aastal rääkisin Jeruusalemmas messiaanliku rabi Daniel Ascherfiga. Olime Õlimäel, vaatasime Templimäge ja ta ütles midagi, mis muutis igaveseks minu arusaama apokalüpsisest. „Benitis, sa tead, kes...“ „Need 1440 on tõesti nii. Pitserdatud Iisraeli 12 suguharust,“ vastasin ma, korrates seda, mida olin tuhat korda lugenud. „Jah, aga kas sa tead, miks nad on pitseeritud? Mis on nende missioon? Ma ei teadnud. Ei, nad on pitseeritud kaitseks,“ selgitas ta. Ilmutuse 7. ja 9. peatükk teevad selle selgeks. Teatud jašma kohtumõistmiste, skorabeide sissetungide ja deemonlike piinade ajal ei saa pitserdatud isikuid puutuda. Nad on puutumatud enne, kui nende töö on lõpule viidud. Lubage mul see avaldada. See on kriitilise tähtsusega. Suure Viletsuse ajal on eriline usklike rühm, kes ei peida end ega põgene. Sest neil on üleloomulik kaitse. 1440 pitseeritud juuti, 12 igast Iisraeli suguharust, kelle otsaesisele on märgitud Jumala nimi. Nende missioon, jutlustamine, kuulutamine, prohvetlik kuulutamine. Need on üleloomulikud evangelistid, kes kõnnivad Suure Viletsuse ajal maailmas, Antikristuse tapmiskatsetest kahjustamata, kuni Jumal kuulutab nende töö lõpetatuks. „Nad on nagu kaks tunnistajat Ilmutusraamatu 11. peatükis,“ lisas rabi

Daniel, „puutumatud, võitmatud, kuni nende tunnistus on täidetud. Ja see ongi erakordne. Kaks tunnistajat. Ilmutusraamatu 11. peatükk kirjeldab midagi, mis sajandeid tundus võimatu, fantastiline, aga nüüd, tänu meie teadmistele geneetikast, tehnoloogiast ja kvantfüüsikast, hakkab see loogiliseks muutuma viisil, mida me kunagi ette ei kujutanud. Lubage mul rääkida teile 2010. aasta reisist Jeruusalemma. See polnud minu esimene külastus, uskuge mind. Olen seal käinud ilmselt 50 korda. Aga see oli teistsugune. Võtsin ühendust Iisraeli füüsikuga, särava dr Eliezer Steinbergiga Weizmanni Instituudist. Ta oli välja töötanud põneva teooria piibliimede kohta kvantfüüsika vaatenurgast. Kohtusime kohvikus Jeruusalemma Saksa koloonias. Vaikne koht, puud, laulvad linnud. Mäletan maikuu hommikut. Päike paistis. Dr Steinberg kandis sinist jarmulke'i ja pakse prille, mis panid ta silmad tohutu suureks paistma. „Benitos,“ ütles ta, segades suhkrut oma Türgi kohvi sisse. Tänapäeva teadus näitab, et universum on palju kummalisem, kui seni arvati. Kvantfüüsika näitab, et reaalsus ei ole fikseeritud. Vaatleja mõjutab vaadeldavat. Osakesed võivad olla korraga kahes kohas. Informatsioon võib hetkega liikuda lõpmatute vahemaade taha. „Ja mis pistmist on sellel kahe tunnistajaga?“ küsisin mina. „Kõigega,“ vastas ta. Ilmutuse 11. peatükk kirjeldab kahte prohvetit, kes jutlustavad Jeruusalemmas 1260 päeva, 3–5 aastat. Ja kes iganes tahab neid solvata, selle suust tuleb tuli välja ja neelab nende vaenlased. Neil on vägi sulgeda taevas, et vihma ei sajak. Neil on vägi muuta vesi vereks, nuhtleda maad igasuguste nuhtlustega. „Kõlab võimatuna,“ märkisin mina. „Kõlab võimatuna meie praeguse füüsika järgi,“

parandas ta. Aga kui need inimesed on võimelised reaalsust kvanttasandil manipuleerima, kui neil on juurdepääs dimensioonidele, mida me ei taju, oleks kõik, mida Johannes kirjeldab, mitte ainult võimalik, vaid ka loogiline. See vestlus on mind aastaid kummitanud, sest seitsmes ja viimane ilmutus on kõige hämmastavam. Suure viletsuse ajal kogevad mõned usklikud üleloomulikke võimeid mitte sellepärast, et nad oleksid erilised, vaid sellepärast, et neil on Jumalalt konkreetne missioon. Kaks tunnistajat kuulutavad prohvetlikult Jeruusalemmas, kus neid ei puututa täpselt 1260 päeva. Antikristus püüab neid tappa, aga ta ei suuda seda teha. Valeprohvet püüab läbi kukkuda. Armeed ründavad ja nad surevad. Lubage mul lugeda täpselt ette, mida Ilmutuse 11:56 ütleb. Ja kes tahab neile haiget teha, selle suust väljub tuli ja neelab nende vaenlased. Ja kes tahab neile haiget teha, see tuleb tappa. Neil on meelevald sulgeda taevas, et nende ennustamise päevil ei sajaks vihma. Ja neil on meelevald vete üle, et need vereks muuta ja maad lüüa igasuguse nuhtlusega. Nii tihti kui nad tahavad, nii tihti kui nad tahavad. Otsene sõnastus. Piiramatu meelevald. Et kutsuda esile nuhtlusi, peatada vihm, muuta veed vereks. See on kõik, 1260 päeva. Ja siis, kui nende tunnistus on täielik, lubab Jumal metsalisel nad tappa. Nende surnukehad lebavad Jeruusalemma tänavatel kolm ja pool päeva, samal ajal kui maailm tähistab. Inimesed saadavad üksteisele kingitusi, rõõmustades, et need tüütud prohvetid on lõpuks surnud. Ja siis äratab Jumal nad otse kaamerate ees üle maailma üles ning nad tõusevad taevasse pilves ja nende vaenlased näevad ja kardavad. 2016. aastal Londonis piiblitse eskatoloogia konverentsil pöördus minu poole

mees, endine Briti luureanalüütik, kes töötas globaalsete ohumudelitega. "Benitez," ütles ta vaikselt. "Seda, mida sa kahe tunnistaja kohta kirjutasid, me simuleerisime." Simuleerisime? Ma ei saa aru. Arvutisimulatsioonid. Stsenaariumianalüüs. Mis juhtuks, kui kaks sellise võimekusega inimest ilmuksid täna Jeruusalemma? Kuidas maailm reageeriks? Kuidas valitsus reageeriks? Ja globaalne kaos – paanika. Iga valitsus püüaks neid kinni võtta või hävitada. Nad kõik ebaõnnestuksid ja see ainult suurendaks paanikat. Meedia läheks hulluks, sotsiaalmeedia plahvataks ja miljonid, noh, miljonid hakkaksid uskuma, et need olid tõesti Jumala prohvetid. Kas sa näed, mida see tähendab? Suure viletsuse ajal on kõik usklikud abitud ohvrid. Mõnedest saavad võimsad tunnistajad, üleloomulikult kaitstud, kuulutades tõe keset globaalset pettust. Aga siin on see osa, mida peaaegu keegi ei mõista: isegi need kaitstud tunnistajad, isegi 1440 lõpus pitseeritud, seisavad silmitsi märtrisurmaga, sest eesmärk ei ole ellujäämine, eesmärk on ustavus surmani. 2013. aastal läksin Rooma, et uurida Vatikani arhiive varakristlike märtrite kohta. Mul oli vaja spetsiaalseid juurdepääsulubasid, mida olin aastakümneid kogunud. Ja seal, tolmustes arhiivides, leidsin pealtnägijate ülestähendusi hukkamistest Colosseumis. Üks dokument kõnetas mind eriti. See oli kiri Rooma sõdurilt nimega Marcus Flavius. Aastal 203 pKr kirjeldas ta noore kristliku naise Perpetua hukkamist. Marcus kirjutas: „Ma nägin teda metsalise poole kõndimas ja hümne laulmas. Tema nägu säras rahust, mida ma ei oska seletada. Kui lõvi talle kallale kargas, ei karjunud ega vandunud ta, vaid sulges silmad ja sosistas: „Mida ma ei kuulnud?““ Ja ma vannun kõigi Rooma

jumalate nimel, et tema surmahetkel nägin, sõna otseses mõttes nägin valgust tema kehast väljumas ja taevasse tõusmas. See võis olla hallutsinatsioon, traumeeritud sõduri kujutlusvõime, aga sarnaseid tunnistusi on sadu. Sadu. Ja see viib meie teekonna kõige raskema osani, kõige raskemini vastu astutava osani. Mis tegelikult juhtub enamusega, kes märgi tagasi lükkavad? Nad hukatakse. Ja meetod, noh, meetod on spetsiifiline. Ilmutuse 24. peatükk on halastamatult selge. Ma nägin nende hingi, kes olid pea maha raiutud Jeesuse tunnistamise ja Jumala sõna pärast, kes ei olnud kummardanud metsalist ega tema kuju ega olnud võtnud märki oma otsaesisele ega kätele. Pea maha raiutud, mitte lihtsalt tapetud, vaid spetsiaalselt pea maha raiutud. Johannes nägi seda meetodit 2000 aastat tagasi, see oli tollal roomlaste seas levinud. See oli tänapäeva maailmas peaaegu kadunud kuni viimase ajani, mil tänapäeva terroristlikud rühmitused selle taaselustasid, filmisid ja levitasid propagandana. Kokkusattumus, te teate minu vastust. Pea maha raiumine on sisemine. See on mõeldud alandamiseks, terroriseerimiseks, vaatemäng. Ja viletsuse ajal ei hoita hukkamisi saladuses; neid edastatakse, demonstreeritakse ja kasutatakse propagandana. Ilmutuse 13:15 ütleb: "Ja talle anti meelevald anda metsalise kujule vaim, et metsalise kuju räägiks ja teeks, et igaüks, kes ei kummarda metsalise kuju, tapetaks. Igaüks, kes ei kummarda kuju, tuleb tappa." See ei ole kohalik tagakiusamine; see on süstemaatiline igaühe hävitamine, kes keeldub kuuletumast. Aga siin on see, mida timukas ei mõista, mida pealtvaatajate hulk ei näe. Usklikule, kes läheb hukkamisele. Hetk, mil mõõk langeb, lõpliku võidu hetk." 2. Korintlastele 5 selgitab: "Meil on hea meel

olla ihust eemal ja Issanda juures. Olla ihust eemal ja Issanda juures. Pole hinge und, ooteaega ega puhastustuld. Surma hetkel, kui sa oled usklik, oled sa Jeesuse juuresolekul, ilma valu, kannatuste ja tagakiusamiseta. Kohene, täiuslik, igavene rõõm. Hukkamõistja arvab, et ta lõpetab su elu, aga tegelikult avab ta taeva ukse. Nüüd lubage mul kõik niidid, kõik ilmutused, mida olen jaganud, kokku siduda, sest siin, noh, siin on kõik loogiline, viisil, mis muudab täielikult teie arusaama mitte ainult apokalüpsisest, vaid ka elust endast. Lubage mul teid tagasi algusesse viia, sellesse koopasse Patmasel, kus Johannes nägi oma nägemusi. Ma naasin sinna vahetult enne seda, kui pandeemia maailma igaveseks muutis, ja seekord täiesti teistsuguse arusaamaga sellest, mida Johannes nägi. Isa Nikos, sama munk, kes mind 2003. aastal vastu võttis, oli ikka veel seal. Ta oli juba 90-aastane, aga..." Tema silmis oli ikka veel läbistav selgus. Me istusime samas koopas, samas kohas, kus ma 17 aastat tagasi tundsin seda seletamatut kohalolekut. „Sa oled tagasi tulnud,“ naeratas ta. „Ma tulin tagasi, sest ma nüüd saan aru,“ vastasin ma. „Ma saan aru, mida Johannes tegelikult nägi. Ja mida tema nägi?“ küsis ta. „Kuigi ma teadsin, et ta teab vastust.“ „Ta nägi valikut,“ ütlesin ma. Kõige olulisemat valikut, mida inimene saab teha. Valik ajutise mugavuse ja igavese au vahel, füüsilise ellujäämise ja autentse elu vahel. Munk noogutas aeglaselt. Jätka. „Kui sa märgi tagasi lükkad,“ jätkasin ma, „kaotad sa kõik selles maailmas. Majanduse, vabaduse, võib-olla elu, aga sa saad midagi lõpmatult väärtuslikumat. Sa saad oma hinge. Sa saad igaviku, sa saad õiguse valitseda koos Kristusega tuhat aastat ja seejärel igavesti. Ja siis viimane ilmutus – kõige muutvam tasu märgi

vastuvõtmisest keeldumise eest – on nii transtsendentne, nii hoomamatult hiilgav, et see muudab ajutised kannatused täiesti tähtsusetuks. Ilmutuse 24:6 ütleb: „Ja ma nägin trooni ja nad istusid sellel ning kohus anti neile. Ja ma nägin nende hingi, kes olid maha raiutud Jeesuse vastu tunnistamise ja Jumala sõna pärast ning kes ei olnud kummardanud metsalise kuju ega olnud võtnud tema märki oma otsaesisele ega käele. Need elasid ja valitsesid koos Kristusega. Õnnistatud ja püha üks aasta, olles osa esimesest ülestõusmisest.“ Teisel surmal pole nende üle võimu, vaid nad saavad Jumala ja Kristuse preestriteks ning valitsevad koos Kristusega tuhat aastat. Lubage mul see lahti seletada, sest see on erakordne. Viletsuseaja märtrid ei lähe lihtsalt taevasse; nad valitsevad, istuvad troonidel, saavad võimu ja valitsevad koos Kristusega tuhandeaastases kuningriigis. Kõik need 1000 aastat on neil Kristuse maises kuningriigis võimu- ja auväärised positsioonid ning pärast tuhandeaastast valitsusaega jätkavad nad valitsemist igaveses seisundis, uues taevases maal igavesti. Te kaotate maa peal maksimaalselt 70 aastat ja saate lõputult aastaid valitseda auhiilguses. 2017. aastal vestlesin Oxfordi matemaatiku, särava dr Thomas Whitfieldiga, kes uuris lõpmatuse teooriaid. "Benitez," ütles ta, kui me Kristuse Kiriku aedades jalutasime, "inimmõistus ei ole võimeline lõpmatust mõistma." Iga arv, mida te ette kujutate, olgu see kui tahes suur, on null võrreldes lõpmatusega. Miljon aastat kannatusi võrreldes igavese auhiilgusega on matemaatiliselt null. Sõna otseses mõttes null. Kas sa saad aru, mida see tähendab? Paulus ütles seda ideaalselt. Roomlastele 8:18. Sest ma arvan, et selle aja kannatused on väärtusetud võrreldes

tulevase kirkusega, mis meis ilmsiks saab. Väärtusetud, võrreldamatud. Need erinevad võrdlustasandid kaotavad oma mõtte. See on nagu tilk ookeaniga, liivatera rannaga, sekund igavikuga. Aga on veel üks aspekt, mida me peame arutama. Sinu keeldumine märgist ei puuduta ainult sinu päästet. See on tunnistus. Kui sa keeldud, kui sa talud piinamist metsalise kummardamise asemel, kui sa lähed timuka mõõga alla Kristuse eitamise asemel, siis inimesed vaatavad pealt. Ilmutuse 12:11 selgitab: „Nad on tema võitnud talle vere ja oma tunnistuse sõna läbi. Ja nad ei ole oma elu armastanud surmani. Nad on tema võitnud talle vere ja oma tunnistuse sõna läbi. Sinu tunnistusel on kaal. Sinu ustavus ütleb: „Iga märter, kes sureb märgi hüljates, on elav, surev jutlustaja, et Kristus on kallihinnalisem kui elu ise.““ Ja see tunnistus juhib teisi loobumisele, visadusele, igaviku valimisele ajutise ellujäämise asemel. Teie surm pole asjatu. See on relv metsalise süsteemi vastu. Lubage mul rääkida teile veel üks viimane lugu. 2019. aastal kohtasin Türgis 102-aastast meest nimega Agob. Ta elas üle 1915. aasta Armeenia genotsiidi. Ta rääkis mulle, kuidas ta seitsmeaastasena vaatas pealt, kuidas tema enda isa pea maha raiuti, kuna ta keeldus islami usku pöördumast. Mida te sellest hetkest mäletate? küsisin ettevaatlikult. "Ma mäletan tema silmi," ütles ta, pisarad mööda tema kortsus põski veeremas. Tema silmades, kui need teda ära viisid, polnud hirmu, seal oli rahu. Oli veel midagi, midagi, mida ma ei mõistnud enne aastaid tagasi, kui ma ise kristlaseks sain. "Mida?" küsisin. Rõõm. Rõõm teadmisest, et sekundite pärast on ta Jeesusega. Ja see rõõm, noh, see rõõm päästis mind, sest kui mu isa suutis surra sellise rahu ja rõõmuga, siis oli tema Jumal tõeline. Ja ma

otsustasin, et ühel päeval tunnen ma seda Jumalat. Näete? Näed tunnistuse väge? Nüüd lubage mul öelda teile midagi muud. Võib-olla arvate, et see on võimatu. Ma ei suudaks sellist kannatust taluda. Ma ei suudaks oma hukkamisele usuga vastu astuda. Ja teil on õigus. Oma jõus ei. Keegi meist ei suuda. Aga siin on Jeesuse lubadus Matteuse 10:19-20. Millal nad teid reedavad? Ärge muretsege, kuidas või mida öelda, sest teile antakse sel tunnil, mida öelda. Sest teie ei ole see, kes räägib, vaid teie isa vaim, kes teiega räägib. Sel tunnil antakse see. Te ei vaja praegu väge. Te saate selle, kui teil seda vaja on. Kristluse esimese 300 aasta jooksul tähendas kristlaseks olemine oma elu ohtu seadmist. Rooma impeerium nägi kristlust ohuna, ebausuna, ohtliku kultusena ja kiusas seda taga. Ja ometi kasvas kristlus. Kirikuisa Tertullianus ütles kuulsalt: "Märtrite veri kiriku seemne eest." Sest nähes, kuidas kristlased tervitasid surma rõõmu, rahu ja vankumatu usuga, olid inimesed veendunud, et... Need inimesed teadsid suremisest saati, milline lootus neil on, mis teeb kannatused mõttetuks. Ja paljud paganad, kes hukkamist vaatama tulid, pöördusid ise usku. Lubage mul rääkida teile Polycus Carpusest. Ma rääkisin tema loo alguses, aga nüüd saate sellest täielikult aru. Ta oli 86-aastane, kui ta arreteeriti. Talle pakuti tehingut: "Loobu Kristusest ja ela." Ta vastas: "Kõik need aastad olen ma teda teeninud ja ta pole mulle midagi halba teinud." „Kuidas ma saan teotada kuningat, kes mind päästis?“ Ta põletati tuleriidal ja pealtnägijate teatel laulis Polycarpus hümne, kui leegid ta hävitasid. See, mu sõbrad, on võit. Lubage mul siis kokku võtta kõik, mida oleme õppinud. Kui te märgi tagasi lükkate, lõpeb teie normaalne elu koheselt. Te olete

väljaspool majandussüsteemi. Teid jahivad aktiivselt tehnoloogia ja inimesed. Teid arreteeritakse, nad üritavad teie tahet murda. Ja lõpuks tuleb enamiku jaoks hukkamine pea maharaiumise teel. Kuid vähestel on pääsetee. Mägedes on varjupaik, seal on üleloomulik varustus. 1440. aastal ja kahel tunnistajal on jumalik kaitse. On olemas võimas tunnistus, mis pöörab hinge isegi tagakiusamise keskel. Ja lõpuks on tasu nii hiilgav, nii hoomamatult suurejooneline, et see muudab kannatused lõpmatult väärtuslikuks. Valitsege koos Kristusega igavesti. Ja kui te märgi vastu võtate, on Ilmutuse 14:91 selge. Igavene häving ilma pääseteeta, ilma andestuseta, lõputud piinad. Valik ei saaks olla selgem: 70 aastat lohutust, seejärel igavene... Kas piin või 70 aastat kannatusi ja seejärel igavene au. Kumma valid? Sest see valik, noh, see valik läheneb. Süsteemi näol olevad märgid joonduvad. Muster, mida Johannes 2000 aastat tagasi nägi, hakkab meie silme all lahti rulluma. Ja kui saabub päev, mil sa selle valiku ees seisad, siis pea meeles Jeesuse sõnu Matteuse 16:26. Sest mis kasu on inimesel sellest, kui ta võidaks terve maailma, aga kaotaks oma hinge? See on Jeesuse viimane hoiatus ja nüüd sa tead seda.